

Nieuwsbrief

17e uitgave - december 2015

IN DIT NUMMER:

- Voorwoord
- In memoriam
- Activiteiten in het kader van fondsenwerving in 2015
- Aanschaf schoolmeubelen en boeken in Burkina Faso

Interview met Blanche

Vrede en warmte
voor u allen

Beste vrienden, donateurs en leden,

Aan het einde van een jaar kijken we terug op wat is geweest en blikken we vooruit op wat het nieuwe jaar ons zal brengen. Deze nieuwsbrief staat vrijwel volledig in het teken van het bezoek dat Blanche en Guido deze zomer brachten aan Burkina Faso. Daarnaast melden we ook in het kort wat we ondernomen hebben om de hulp aan de kinderen in Burkina Faso mogelijk te blijven maken.

Het voorbije jaar werd getekend door de beelden van stromen vluchtelingen. In deze tijd denk je dan onwillekeurig aan de tekst in het kerstverhaal: 'Er was voor hen geen plaats in de herberg.' Ook Jozef en Maria zaten zonder onderdak op het meest belangrijke moment van hun leven. Het doet een appèl op onze hulpvaardigheid, op onze wil om een ander - naaste - te helpen als we kunnen. Dat geldt zowel voor vluchtelingen die een veilig heenkomen zoeken, als voor mensen die in hun eigen situatie proberen te overleven. Wij worden gevraagd om ónze grenzen te verleggen en niet vast te blijven zitten in ons bekende veilige patroon. Voor onze naasten hier, voor mensen op de vlucht, maar ook voor mensen zoals in Burkina Faso, die nauwelijks middelen hebben om zich te ontwikkelen en hun kinderen goede medische zorg te geven.

Namens de kinderen en hun familieleden in Burkina Faso wensen we u een goede kersttijd, waarin we leren aan anderen hetzelfde te geven als wat we zelf belangrijk vinden. Fijne kerstdagen en een gezond 2016

Jo van Gorp, voorzitter

In Memoriam:

- Op 22 december 2014 overleed in Eersel Paul van Mol, enkele dagen vóór zijn 78^e verjaardag. Paul was vanaf het begin lid van de vereniging en verrichtte – samen met zijn vrouw Jeanne - veel hand- en spandiensten voor de vereniging. Hij was er altijd bij als een kraam ingericht moest worden of spullen moesten worden ingepakt en geladen voor verzending. Wij missen hem. We wensen Jeanne en haar familie veel sterkte met het verlies van deze fijne mens.

Paul van Mol

- In juli 2015 is de man van Doortje Linders uit Nederweert-Eind overleden. Hij was samen met Doortje nauw betrokken bij de Stichting Rosavie. Via hen en mevrouw Hettema heeft onze vereniging enkele royale donaties gekregen voor de kinderen in Doulogou. Wij wensen Doortje en haar familie veel sterkte.
- Op 20 juli 2015 is Piet Bergmans overleden, de man van Diny. Diny heeft zich jarenlang op vele manieren en als bestuurslid ingezet voor onze vereniging. We wensen haar en haar familie veel sterkte.

Activiteiten in het kader van fondsenwerving in 2015

- *Huis aan huis kledinginzameling*
Het wegvallen van de kledingcontainers in Bergeijk was een grote tegenvaller. Maar met veel inzet en met de hulp van veel vrijwilligers is het gelukt om twee keer een huis-aan-huis kledinginzameling te houden die het verlies enigszins heeft kunnen goedmaken. We danken al deze sjouwers en organisatoren hartelijk.
- *Exploiteren van een kledingcontainer in Eersel*
De kledingcontainer in Eersel staat op het parkeerterrein bij de Lidl. Deze wordt wekelijks door Gerard Slenders geleidigd en geeft een goede opbrengst. Advies: attendeer mensen op de mogelijkheid in die container kleding voor de kinderen van Burkina Faso te deponeren.
- Deelname aan Paasexpositie in Bergeijk 't Loo
Elke twee jaar nemen we deel aan deze expositie om onze doelstelling naar buiten te brengen
- Deelname aan natuurmarkt op Natuurtuin 't Loo in Bergeijk
Op de Natuurmarkt van Natuurtuin 't Loo, de laatste zondag van juni, zijn we elk jaar aanwezig met een kraam en merken we veel belangstelling voor ons werk.
- Deelname aan de Goede Doelen Markt in Bergeijk
Op deze markt verkochten Gerard en Blanche Slenders hun eigen honing ten behoeve van de opleiding tot vroedvrouw van één van de jongeren uit ons project.
En vele vrijwilligershanden bakten wafels voor onze vereniging, met deeg dat was geschonken door bakkerij van Heeswijk. Het was een goede opbrengst

Aanschaf schoolmeubelen en boeken

We hebben opnieuw schoolmeubelen, kasten en boeken kunnen aanschaffen voor drie basisscholen in Douougou. Tijdens haar bezoek aan het dorp heeft Blanche deze spullen aan de betreffende scholen mogen aanbieden. Lees voor verdere informatie het boeiende gesprek met haar dat volgt in deze nieuwsbrief.

Interview met Blanche

over haar reis naar Ouagadougou en Douougou

door Jos van den Putte

Eindelijk kon ze een paar weken voor zichzelf reserveren. Met passen en meten, tussen opleiding en stage door. En Guido zou meegaan. Het is Blanche ten voeten uit. Ze gunt zich nauwelijks tijd om op familiebezoek te gaan, om broer en zussen te zien, om weer even thuis te zijn op de binnenplaats van het familiehuis in Douougou.

Maar nu had ze even de kans. En tegelijk kon ze dan kijken hoe het gaat met de kinderen die gesteund worden door de Vereniging Kans voor Kinderen in Burkina Faso en met de andere activiteiten.

Wat was het doel van je reis Blanche? Het was drie jaar geleden dat ik mijn familie had bezocht, dus op de eerste plaats was het doel familiebezoek. Maar omdat een deel van de kinderen die we

steunen in ons dorp woont, wilde ik ook graag kijken hoe het met hen gaat. En ook de ontwikkeling van de andere activiteiten bekijken.

Hoe was het voor Guido? Hij heeft zich heel goed vermaakt en was opgetogen dat veel mensen ons kwamen begroeten met eten en drinken. 'Hier in Afrika heb ik heel veel familie', zei hij trots. Hij heeft zich goed vermaakt, en met handen en voeten probeerde hij te communiceren. Als mensen ons kwamen begroeten heb ik hem steeds verteld wie het was en hoe we familie van elkaar waren.

Het was echt een 'thuis' komen? Ja. Het is mijn dorp, het dorp waar ik ben geboren en opgegroeid. Het is mijn thuis. Ik was blij iedereen weer te zien. Ze komen je groeten als ze horen dat je er bent en je gaat ze ook bezoeken.

Zien ze je niet als een vreemde? Nee. Maar je merkt wel dat ik over sommige dingen een andere opvatting heb dan zij. Het is wel een kunst voor mij om toch hun zienswijze niet af te wijzen, omdat ze dan het gevoel zouden kunnen hebben dat ik geen waardering meer heb voor de tradities van ons dorp en ons volk.

Heb je een voorbeeldje misschien? Als een vrouw niet meer bij haar man wil blijven en weg gaat, moeten de kinderen bij de man blijven. Dus de vrouw vertrekt en laat de kinderen achter. Die vrouw mag dan niet meer terugkomen om haar kinderen te zien. Later, als de kinderen groot zijn, mogen ze wel een huisje bouwen voor hun moeder en dan kan die vrouw terugkomen. Dat is de gewoonte. Ik kan dan bijvoorbeeld wel zeggen dat het naar mijn idee beter zou zijn als de kinderen bij de ouder blijven door wie ze het best verzorgd kunnen worden. En zo zijn er meer verschillen, bij voorbeeld over de invloed van boze geesten wanneer iemand ziek wordt of wanneer een vrouw geen kinderen kan krijgen. Het geloof in geesten speelt nog een grote rol. Dat soort dingen leeft nog bij ons.

Je voelt je niet vreemd en je familie ziet je ook nog als één van hen. Zou je er nog kunnen wonen? Ja, ik zou er nog heel graag wonen. Ik zou er geen enkele moeite mee hebben. Ik zou wat comfort missen. Je bent gewend geraakt om de kraan open te draaien en dan komt er water uit. Maar ik zou er ook weer aan wennen dat je naar een pomp moet lopen om water te halen. Dat is tegenwoordig al een stuk gemakkelijker dan vroeger. Toen moest ik soms kilometers lopen om water te halen. Nu staat er een waterpomp op 500 meter van ons huis.

Dus je zou het echt nog wel kunnen? Heel graag. Als Gerard zou willen, zou ik mijn boeltje pakken en zeggen: kom, we zijn weg. Het leven is er anders, maar ik zou er geen moeite mee hebben. Ik zou het fijn vinden om weer tussen mijn familie te wonen. Het leven zou meer natuurlijker zijn dan hier en er zijn genoeg gezonde dingen om te eten in het dorp. Je moet natuurlijk wel iets van inkomsten zien te regelen dan.

Je volgt een opleiding voor verpleegkundige. Toen ik daar was, ging je schoonzus Pascaline een aantal dagen weg om ergens in het dorp een zieke mevrouw te verzorgen. Dat is onze traditie. Als iemand zorg nodig heeft, zijn er altijd mensen die gaan helpen. Ze brengen eten, helpen met wassen en komen de hut poetsen. Dat zou ik ook heel graag doen. Als je ziet hoeveel mensen voor mijn moeder hebben gezorgd, terwijl ik weg was, dan wil ik dat ook graag doen voor anderen die zorg nodig hebben.

Drie jaar geleden was je moeder net gestorven toen je thuis kwam. Ja. Ik heb toen nog wel de afscheidsrituelen meegemaakt. Moeder is vlak bij haar huis begraven. Nu ben ik wel gaan kijken naar

haar lege kamer, om haar nog even te voelen. Ze was een graag gezien persoon in het dorp, werd verzorgd door mijn schoonzus en door anderen die om haar gaven. Mensen achtten haar hoog en ze was belangrijk om aan anderen de oude verhalen door te vertellen. Soms kwamen mensen met een cassette recorder om haar verhalen op te nemen.

De binnenplaats van het familiehuis

Verhalen? Mijn moeder heeft de tijd nog meegemaakt dat leeuwen en hyena's rond het dorp liepen. Omdat mijn vader vaak op reis was, moest mijn moeder met haar kleine kinderen 's avonds haar toevlucht zoeken bij de burens. Ze vertelde die verhalen aan de mensen die het niet hadden meegemaakt. Ik heb heel veel verhalen over vroeger van haar gehoord. Ik zou er een boek over kunnen schrijven, als ik nog eens de tijd heb. Mijn moeder was bijna 99 jaar oud toen ze stierf. Ze wist ook nog dat er een volkstelling was, door witte mensen, en dat in 1956 de eerste school kwam in het dorp, met witte onderwijzers.

De eerste school in Douougou

De chef van het dorp moest er toen voor zorgen dat de volgende dag genoeg leerlingen naar de school kwamen. Hij stuurde kinderen van andere mensen naar de school, maar niet zijn eigen kinderen omdat hij een hekel had aan het onderwijs door de witten.

In 1960 is Burkina Faso, (toen heette het nog Opper-Volta) onafhankelijk geworden van Frankrijk. Wat veranderde er toen voor de gewone mensen? Op het platteland veranderde er niets voor de mensen. De traditionele chefferie was in de koloniale tijd intact gebleven. Vóór de onafhankelijkheid gebruikten de Fransen de chef om hun bevelen te verwezenlijken. Zo moest de chef soms jonge mensen naar andere gebieden sturen, ver van huis, om te gaan werken in wegenbouwprojecten. Mijn moeder vertelde vaak over wat ze heeft meegemaakt toen zij als jonge meid met een groep van het dorp mee moest naar een gebied ergens honderden kilometers ver weg. Zij is eerder in Mali geweest dan wij. Alles ging te voet. De meisjes moesten mee om te koken en water te sjouwen, om de jonge bomen te gieten die in de koloniale tijd langs de wegen werden geplant. De bomen zie je nu nog langs de kant van de weg of bij marktpleinen in de dorpen. Het zijn enorme bomen, de Caicedra. De mensen houden niet van deze bomen. Als ze dood gaan of kapot waaien zullen de mensen deze soort nooit opnieuw planten. De caicedra is het symbool van het 'verplichte werk', 'les travaux forcés'. De mensen in het dorp die geen Frans spreken weten heel goed wat dit woord betekent. In de geschiedenislessen van de lagere school werd ons hierover verteld.

De Baobab

Sinds 10 à 15 jaar is het land modernier ingericht. Er zijn gemeenten gekomen met burgemeesters en lokale besturen. Maar de chef zit nog steeds in zijn zetel, samen met de oudsten van het dorp, onder een Karité-boom, of bij een machtige Baobab, waar ze de gang van zaken bespreken. Veel oude tradities bestaan nog. Nu nog is het de chef die de verdeling van de landbouwgrond in het dorp regelt. Als er officiële maatregelen genomen worden, die in strijd zijn met het belang van de mensen, gaat het niet door. De officiële burgemeester kan zeggen wat hij wil. De mensen werken alleen mee als de traditionele chef erachter staat.

We praten door over de huidige chef, bij wie Gerard en ik in 2012 op bezoek zijn geweest. Blanche heeft hem nu bij toeval ontmoet in Ouagadougou. Het is een man met een open mind, die ook zeer geïnteresseerd is in onze projecten. Ze denkt niet dat zo iemand tijd zou hebben om eens naar hier te komen, en dat het ook niet zinvol zou zijn.

Heb je nog gesproken met Justin over een bezoek aan onze vereniging in Nederland? Ja, hij is bezig met het regelen van een paspoort. Het is een hele procedure. Dat moet eerst in orde zijn, dan pas kunnen we hem officieel uitnodigen. Ik denk dat het een eye-opener voor hem zal zijn.

Onze man in Doulogou: Justin

Hoe was het met onze projecten? Ik was nog maar net aangekomen in Ouagadougou, toen Justin me belde over de officiële afsluiting van het schooljaar op de school van Bangleogo. Het is één van de scholen rond Doulogou die we hebben voorzien van meubels en boeken. Hij zou graag willen dat ik daar kwam. Dus hebben we snel vervoer geregeld en zijn er naartoe gegaan. Ik heb daar de prijzen mogen uitdelen aan de beste leerlingen en met de vertegenwoordigers van de oudervereniging gepraat.

Toen Gerard en jij drie jaar geleden deze school bezochten, waren jullie heel positief over de leerkrachten. Je zag met hoe weinig leermiddelen ze het moesten doen, en hoe overvol de

klaslokalen zaten. Maar je zag ook de enorme inzet van de leerkrachten en het grote enthousiasme van de kinderen.

We hebben ook nog een vergadering belegd met de ouders van de kinderen, maar ik ben dezelfde dag teruggegaan naar Ouagadougou omdat we nog niks hadden voorbereid om naar het dorp te gaan. Justin heeft me toen gevraagd of ik alle ouders van kinderen die in Ouagadougou wonen en die we ondersteunen bij elkaar wilde roepen.

En dat is gelukt? Ze waren er allemaal, heel ongedwongen, bij Germaine onder het afdak. Na het gesprek over de ontwikkeling van de kinderen, heb ik ook verteld over de activiteiten van de vereniging in Nederland. Ik heb de laptop aangezet en hen filmpjes laten zien die Gerard op de computer had gezet, van de kledinginzameling, de paasexpositie, de natuurmarkt, en de Afrikadag. Ze vonden het mooi te zien hoeveel moeite we doen om wat centen binnen te krijgen voor onze kinderen. Sommigen dachten dat die aan de bomen groeien hier, maar nu hebben ze gezien dat het best veel inspanning kost.

We hebben ook de afspraken herhaald over de verplichtingen van de ouders, hoe ze de schoolrapporten aan Justin moeten bezorgen, en de kwitanties van de betaling van de schoolkosten. Het bedrag dat ze van ons krijgen hangt af van de hoogte van het schoolgeld. We vergoeden ook een percentage van de leermiddelen en de schoolboeken die nodig zijn. We hebben afgesproken dat ze het schoolgeld direct betalen als ze het geld van ons hebben gekregen, en daar willen we het bewijs van zien. Anders kan het heel verleidelijk zijn om het geld aan andere noodzakelijke uitgaven te besteden, en is er geen geld meer voor de school. Ook met de ouders van de kinderen in Doulogou hebben we eenzelfde vergadering belegd en die afspraken opnieuw gemaakt. Een andere dag hebben we daar de bibliotheek bezocht.

De bibliotheek van de middelbare school, waarvoor de vereniging boeken en meubilair had geleverd? Ja. Ik heb met Henk Mutsaerts, een vriend van ons, de bibliotheek van de middelbare school in Doulogou bezocht. Henk was toevallig op missie in Burkina. Hij is naar mijn dorp gekomen om iets van ons project te zien. In Nederland had Henk ons geholpen met het opstellen van de lijsten van de boeken, die wij hier gekregen hadden van de organisatie Read to Grow. Maar ons bezoek aan de bieb verliep niet allemaal even vlekkeloos. De afspraken waren niet goed doorgekomen en we overvielen de mensen van de middelbare school. De bibliotheek bleek gebruikt voor de eindexamens van de middelbare school, en om de ruimte vrij te maken voor de examencommissie hadden ze de boeken en de kasten naar een leegstaand woonhuis van een leraar getransporteerd. In plaats van de boeken

weer in de kasten terug te zetten, hadden ze die in grote stapels op tafels gelegd. Er lag een hoop stof op.

De registratie van het uitlenen verliep niet zoals wij het uitgewerkt en voorgesteld hadden. Ze hadden een eigen systeem gevolgd. Eerlijk gezegd verliep dat systeem niet slecht. We hebben later overleg gehad met de directeur, de bibliothecaris en vertegenwoordigers van de oudervereniging.

Daar heb ik in een powerpoint-presentatie laten zien over hoe we de 2000 boeken verzameld, verzorgd en gestickerd hadden.

De hele historie van de boeken dus, om hen te laten begrijpen dat wij graag willen weten hoe ze gebruikt worden en hoe het verder gaat.

We waren er niet blij mee dat het zo gegaan was, maar de bibliotheek bleek als ruimte geschikt voor de eindexamens, en dan hoefden de leerlingen van het dorp niet naar Kombissiri - op 17 km - te gaan om hun eindexamen af te leggen. Het ging natuurlijk ook om het aanzien van de school. Nu konden de kinderen van middelbare scholen in de omgeving hier hun eindexamen doen. Dus was het wel te begrijpen dat ze deze locatie hadden gekozen. De directeur beloofde dat alles weer in orde zou komen. En de oudervereniging wil iemand uit het dorp, een afgestudeerde, in dienst nemen voor drie dagen per week, om de bibliothecaris te ondersteunen. Liefst een vrouw, zeiden ze, want die zijn serieuzer dan mannen. De school heeft zich ook bereid verklaard om deskundige hulp voor het dagelijks beheer van de bibliotheek te accepteren.

Nou, nou, wat heb je veel geregeld! Ja, ik heb mijn tijd moeten verdelen tussen het bezoek aan de familie en ons project.

En het ziekenhuis? Ik heb samen met Justin ook de medische post in Doulogou bezocht. Ik vroeg me af of ze de kraampakketten die we gestuurd hebben, ook echt gebruiken en verwerken. En of ze de kraammatrasjes en luiers na gebruik ook konden vernietigen, zodat er niet in elke boom een gebruikt matrasje hangt als het een keer flink gewaaid heeft. De vroedvrouw en de voorman van de medische post vertelden dat de spullen erg goed van pas komen. Ze gebruikten de luiers en de matrasbescherms, en hebben nog een paar dozen bewaard voor vrouwen met hevige bloedingen. De vroedvrouw had net die dag een nieuw pak luiers geopend en vertelde heel blij te zijn omdat deze beter bloed opnemen dan de traditionele doeken. En ze hebben een plek gemaakt waar ze de gebruikte spullen kunnen verbranden.

Met de verpleging en het comité van de dorpsapotheek van de medische post hebben we ook gesproken over wie er binnenkort mee zou moeten gaan naar het project van Madam Ouaga, in Tampèlega, een dorp op ongeveer 150 km van Doulogou, om werkervaring te gaan uitwisselen met de medewerkers daar. Een groep van zeven mensen (2 verplegers, 2 leden van het comité van de dorpsapotheek en 2 ambulante vaccinatievoorlichters en Justin) zal er naar toe gaan, zodra het werk op de velden en het weer het toelaten.

Samen met Justin heb ik het project Madam Ouaga bezocht. We hebben gekeken of er iets te leren viel voor onze mensen. Het was de moeite waard. Het medisch centrum van Tampèlega is een vijf

jaar oud centrum, geëquipeerd met zonnepanelen en een tweedehands ambulance uit Nederland. De medewerkers zijn zeer gedreven. Vooral de sanitaire voorziening (wc's en de douches) van het project waren ver vooruit vergeleken met die in Doulougou.

Nog meer over de oudervereniging of de kinderen? Ik heb gezien dat mensen die wat rijker zijn ook schoolgeld willen betalen voor andere, minderbedeelde, kinderen. Tijdens de afsluiting van het schooljaar bij de school van Bangleogo hebben een aantal bezoekers aangegeven dat zij het schoolgeld van een paar leerlingen wilden betalen. Dat vind ik heel positief. En één van de leerkrachten wilde foto's van de schoolsluiting op facebook zetten? Ik zei: hè, facebook? In zo'n gat als Doulougou? Dan wil ik ook graag het adres hebben. Maar dat moet ik nog opvragen.

Nog een losse vraag. Heb je nu het idee dat de steun van onze vereniging voor het dorp er toe doet? Ook al is het maar een beetje? Ik vind dat de school van Bangleogo het fantastisch doet. Ze voelen zich ook echt gesteund door ons, zeker ook na jullie bezoek in 2012. Die mensen hebben een soort trots: 'Wij maken er in onze omstandigheden het beste van, voor de leerlingen, voor de leerkrachten, voor het dorp'. Ik vind het een mooie club daar, vier mannen en een vrouw, en de oudervereniging. Ze doen het echt fantastisch.

Ook Alain, directeur van de school van Toghin is met de leerkrachten en de oudervereniging naar ons toe gekomen, om ons te bedanken voor de spullen die de school had gekregen. Ze brachten een zak met eieren van poelepstaten mee voor Guido. De ouders van die kinderen hebben ook geholpen om de verdeling te maken, en de kasten en boeken met ezelkarren naar de scholen gebracht.

Wat zouden wij nog kunnen doen, denk je? Op de middelbare school werkten ze nog met een aftandse printer om de examenpapieren te vermenigvuldigen. Ook voor de andere scholen uit de omgeving. Dat lukte niet en ze moesten ermee naar Kombissiri . Het zou hen echt helpen als ze een moderne printer of kopieermachine hadden. We moeten dan precies weten wat ze kunnen gebruiken, of ze een zonnepaneel hebben voor de energie, en of het lukt met papier en inkt of toner. Maar ik heb niks beloofd. Onze eerste prioriteit is dat de toiletten en de douches bij de kraamkliniek gerealiseerd worden. En de putten in de tuin van de vrouwen. We moeten zorgen dat de putten, die in april-mei droog vallen, uitgediept worden, of dat er een nieuwe put geboord wordt. En we moeten ook weer een cursus voor de oudervereniging organiseren. Het geld is er, maar het moet geregeld worden.

Dank je Blanche voor je inzet en voor wat je vertelde. Het is te laat geworden.

Samenstelling bestuur:

Jo van Gorp (voorzitter)	Tel: 0497 – 541418
Christine Simons (penningmeester)	Tel: 0497 – 574710
Diny Bergmans (lid)	Tel: 0497 – 571329
Blanche Slenders (contactpersoon BF)	Tel: 040 – 2068586
Jos van den Putte (secretaris)	Tel. 040 - 2012489

Heeft u nog vragen of wilt u donateur of lid worden, neemt u dan contact op met een van onze bestuursleden.

**Giften en donaties zijn zeer welkom op onze bankrekening:
Rabobank Bergeijk rek.nr. 106314750 t.n.v. Kans voor Kinderen, Burkina Faso**

Kans voor kinderen Burkina Faso
Website: www.kvkb.nl
Rabo rekening: NL82RABO 010.63.14.750
Register Kamer van Koophandel: 17201051

